

REFORMÁTUS

Gyülekezeti tájékoztató

Újság

2010. október

XVII. évf. 10. szám

REFORMÁCIÓ és a XXI. SZÁZAD

Egy nagy évforduló előtt áll a protestáns világ. 2017-ben a lutheri reformáció kezdetének 500. évfordulójára emlékezhetünk, amelyre már most készül az alaposságáról ismert német ágostai hitvallású testvérek közössége. Velük együtt mi, a reformáció helvét irányát követők is. Önkéntelenül adódik a kérdés, a történelmi események felelevenítése, történelmi és irodalmi kutatások előbbé tétele mennyire lesz képes élővé tenni a Reformáció örökségét? Egyáltalán él még ez az örökség, vagy az egyház már csak úszik a „társadalmi események sodrában”, megpróbálva fontos tényezőként elfogadtatni magát környezetével. Mi is a reformáció „öröksége”? Tudatában van a Szlovákiai Református Keresztény Egyházban élők közössége ennek az örökségnek? Bizonyos nyugtalanító jelek arról árulkodnak megingott az önzonosság tudatunk, ami egyenesen abból következik, hogy hitünk erőtlenedett el. Mik ezek a jelek?

- Református egyházi tisztségviselő pusztán hiúságból hagyja magát „lovaggá ütni” egy katolikus szentről elnevezett „lovagrendben”, pedig Pál apostol leírja „nekem az élet Krisztus...”.

- Egyik gyülekezetünkben úgynevezett „ökumenikus keresztút” rendezvényen vesznek részt, mintha gályarab lelkészeink nem is lettek volna.

- Egyházi tisztségviselő, pusztán karrierje építése miatt, a magyarság megmaradása zálogaként propagált csíksomlyói búcsún nyilatkozik a sajtónak, mintha ezen a búcsún nem is Szűz-Máriának adnának hálát azért, hogy évszázadokkal ezelőtt a Csíkba küldött magyar református prédikátorokat sikerült különös kegyetlenséggel jégbe fagyasztani. Igaz, erről most hallgatnak a búcsújárók, de a lényeg azt sugallja: a magyarság megmaradása a reformáció híveinek elhallgatása útján valósulhat meg.

- Egy nyilatkozatban azt olvastam: „Istennek hála, folyamatban van egy nemzedékváltás.” Vajon miként tekint a nyilatkozó azokra a szolgatársakra, akik egy olyan korban szolgáltak, vagy léptek szolgálatba, amikor a most nemzedékváltó ifjabb korosztály tagjainak nem kis része, ha templomba el is ment, teológiára csak akkor ment volna, ha más egyetemre nem nyert felvételt? A nemzedékváltás mindig történik az egyházban, adjunk inkább hálát Istennek azért, hogy a lassan nyugdíjba vonuló nemzedék akkor is vállalta az ige hirdetését, amikor az Isten létének tagadásáért járt a jutalom, megbecsülés és elismerés.

Felsőregmec árpádkori temploma
Fotó: Györky Marián

- Van olyan presbiter, aki ha megjelenik egyházmegyei összejövetelen, szinte biztosra vehető, hogy feszültséget okoz majd.

És akkor szólnunk kell arról is házassalandó fiataljaink egy része milyen könnyen mond le a református templomban való házasságkötésről, s ír alá kötelezvényt arról, hogy gyermekeit más felekezetüként neveli. Pedig fogadalmat tett konfirmálásakor, hogy biblikus hitét megtartja.

Nyugtalanító jelek, amelyek kishitúséget okozhatnak, ezért sokan inkább hallgatnak róluk. De ez nem a gyógyulás útja.

Lehet még a XXI. században a reformáció öröksége ismét élővé?

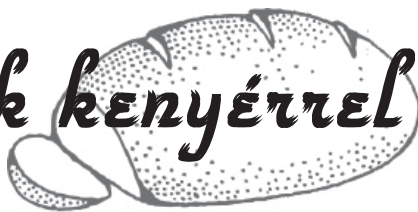
A reformáció idején Krisztus követői visszatértek az Igéhez, s a ceremónia helyett igehirdetés tudományához, és Kálvin meg is fogalmazta, hogy a reformáció az Ige feltétlen uralmát jelenti. Egyház ott van - mondta -, ahol Isten Igéjét tisztán hirdetik, a sákramentumot (kereszttség és úrvacsora) helyesen szolgáltatják ki, ahol gyakorolják a szeretetszolgálatot, és ahol van egyházfegyelem.

„Szenteld meg őket igazsággal: a te igéd igazság.” – mondja Jézus főpapi imájában, János ev. 17,17. Az 1500-as években az Ige megszentelő igazságában szolgáló igehirdetők a hit és nemzet áldott megújulásának eszközeivé váltak Isten kezében. Áldott eszközökké, akik a Habsburg országrész és a török hódoltság fenyegettségében is az Ige igazságával hirdették az Isten megigazító kegyelme elfogadásának szükségességét. Mártírságot vállaló hittel tettek bizonyosságot arról, hogy egyedül Jézus „az út, az igazság és az élet, ...” nincsenek mellékutak, keresztutak, szentek életútja, stb, amelyek az Atyához vezetnének. Ő az igazság, s nem igazít és nem tart meg egyént és nemzetet sem zarándoklat, sem búcsú, csakis az Ő áldozatának ereje. Ő az az élet, akiért érdemes lemondani e földi élet mulandó dicsőségeiről, megtisztelőnek tűnő címeiről, lovagrendjeiről és rendjeleiről, s ha kell e földi életről is, ahogy a Csíkban dézsába fagyasztott prédikátor elődeink is tették.

Igen, a Reformáció öröksége a XXI. században is élő örökség ott, ahol Isten Igéjét tisztán hirdetik, és annak üzenetét nem igazítják az emberek kívánságaihoz, hanem az Ige igazságához igazodik az igét hirdető és hallgató egyén, gyülekezet és egyház. Imádkozunk azért mindenkor, hogy ez közöttünk így legyen!

Csoma László

Nemcsak kenyérről él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 48. része

Nem ismeretlen a Bibliát olvasó ember számára az a nép sem, amely ellen e részben olvassuk a hosszú próféciát.

Moáb, illetve az új fordításban Móáb földjével akkor találkozik a választott nép, amikor az Egyiptomból való szabadulást követően a negyven esztendei vándorlás vége felé a Sós (Holt) tengertől keletre fekvő sziklás fennsíkhöz érkeznek. (IV. Mózes 22.r. -32.r.) Mózes követői által arra kéri Moáb királyát Bálákot, engedje őket békésen átvonulni országán. (Talán nemcsak azért tesz így, hogy kerülje a harcot, hanem mert úgy tudja, a moábiták Noé és idősebb leánya fiának, Moábnak leszármazottai -I. Mózes 19:37-). Bálák azonban Bálámot hivatja, hogy átkozza meg a zsidó népet, s ezzel tartsa vissza őket attól, hogy országa földjére lépjenek. Nem Mózesen múlt, hogy végül fegyverrel hódítja meg az országot, amelyet aztán a Rúben és Gád törzse kér magának örökségként, mert állattartásra nagyon alkalmasnak találják. Csakhogy azt is tudnunk kell erről a vidékről, hogy hegyes-völgyes vidékbe is felmaszodott ez a fennsík. 300 métertől a 900 méteres tengerszint feletti magasságot is elért helyenként. Sok barlang és természetes víztároló tette lehetővé a rejtőzködést, az életben maradást azok számára, akik ott akarták átvészelni egy-egy ellenséges hadjárat végét. Így érthető, ha legyőzésük nem jelenti teljes megsemmisülésüket, s a későbbiek során is arról olvasunk a Szentírásban, hogy harcban állnak a zsidókkal. (Pld. Bírak k. 3:12-30).

De nemcsak ellenséggként olvashatunk róluk. Hiszen a Ruth könyve azzal kezdődik, hogy a zsidó Elimelek és családja a móábiták földjén talál megélhetést. Nem bántja őket származásuk miatt senki. S a könyv végén megtudjuk, a móábita Ruth lett Dávid király dédanyja. Talán az sem kerülte el a figyelmünket, hogy amikor Sámuel első könyvében Dávid életéről olvasunk, a hatalmát betegesen féltő Saul király e-

lől menekülő Dávid Micpébe viszi szüleit és Moáb királyától kér (és kap) menedéket számukra (22: 3-4). Később, királyként viszont harcba száll ellenük és győz felettük (I. Krónikák 18: 2), mert csak így voltak hajlandók országa adófizetőivé lenni. Az ország kettéválása után Izrael adófizetői lettek, de csak Aháb király haláláig. Ekkor „elpártolt Móáb Izráeltól” (II. Kir. k. 1:1). Az elmaradt adó Aháb fiát Jórámot nagyon bosszanthatta, mert a büntető hadjárat sikere érdekében a Júdában akkor uralkodó Jósáfát királlyal is kész volt szövetkezni. S ahogyan azt a II. Kir. k. 3. része elmondja, még Elizeus prófétához is elmentek, hogy szomjan ne pusztuljanak. A történet vége a figyelemre méltó most számunkra. Egyrészt, mert azt olvassuk, nem győzik le Moáb királyát, másrészt itt olvassuk azt a fontos közlést, hogy Moáb királya saját fiát áldozta fel a várfalon égő áldozatként. „Emiatt olyan nagy felháborodás támadt Izraelben, hogy fölkerelkedtek és visszatértek hazájukba”. Azért idéztem ezt a fontos, részt-záró mondatot a Bibliából, mert részben megismerhetjük belőle azt a pogány vallást, amelyet a móábiták gyakoroltak, s amelyet Isten tilt (5Móz. 12:31), de azt is, hogy ekkor még a zsidó nép nagy része nem feledkezett meg olyan mértékben az ÚR parancsolatairól, hogy e súlyos bűntől ne borzadjanak el. Viszont Jeremiás idejében már azt olvastuk, hogy maguk is ezt tették (Jer.7 :31.)!

A továbbiakban többször támadnak még Izrael ellen, s csak II. Jeroboámnak sikerül egy időre megfékeznie őket (II. Kir. k. 14:24), de aztán Júdát zaklatják, s el is foglalnak több várost Jósías fiának, Jójákimnak az uralkodása idején. (II. Kir. k. 24:2.) De ekkor már Jeremiás próféta is tanúja az eseményeknek. S mert e sorokat fiatal korában írhatta, a móábiták sikerei inkább cáfolni látszanak próféciáját. Ám Kr. e. 600 körül Nebukadneccar seregei beteljesítik a próféciát. Olyan nagy vereséget mérnek Móábra, hogy többé nincs erejük

királyságot alapítani. A Jeremiástól megszokott gazdag és szemléletes nyelvezettel megírt próféciából arra is következtethetünk, hogy miért sújtja ítélet Moábot. Először: önelégültsége (7., 11.), másodsor: gőgje (29. v.), harmadszor: Izrael kigúnyolása (27. v.) s végül: Jahve elleni lázadása (42. v.) miatt. Az sem kerülheti el figyelmünket, hogy a próféta együtt érez az ítélettől sújtott néppel (36. v.). Ennek oka talán abban keresendő, hogy Rúben és Gád törzse e földön maradt a honfoglalás korában, s ha később be is olvadtak a pogány többségbe, az emléküket Jeremiás nem feledte el. A prófécia az ÚR ígéretével zárul, amely az új fordítás szerint értelmezhető helyesebben, amely így van lefordítva: „De majd jóra fordítom Móáb sorsát az utolsó időben - így szól az ÚR. Eddig tart Móáb ítélete.” Vagyis, nem a történelmi, hanem üdvtörténeti időre helyesebb gondolni... Bár Istennek semmi sem lehetetlen.

Ima: Hozzád száll imádságunk, Te-remtőnk, Atyánk a Jézus Krisztus által! Megköszönjük, hogy ismét a Te örök Igéd táplálta lelkünket, figyelmezteti értelmünket arra, hogy hagyjuk el a hiábavalóságokkal szegélyezett széles utat, s kövessük szent Fiadat az örök életre vezető keskeny úton. Csak az Ő segítségével tisztulhatunk meg az önelégültség, a gőg, a hitben járók kigúnyolása és az Ellened való minden lázadozás szennyétől, s lehetünk végtelen szereteted elfogadói, megélői és továbbadói. Szentlelkednek ereje által tégy alkalmassá, hogy munkálkodhassunk Krisztusunk Anyaszentegyházáért, református vallásunkért, Gyülekezeteink tagjaiért, népünkért s e világért úgy, hogy ne mi győzzünk le, hanem Krisztus diadaláról mi győzzük meg a világot. Koronázd meg szeretetünket kegyelmeddel, koronázd meg fáradozásunkat itt alant látható gyümölcsökkel, odafent pedig az élet koronájával mi Urunkért, Jézusunkért! Ámen.

- id. f.

Félicsfürdön ülésezett a Generális Konvent elnöksége

A Magyar Református Egyház legfőbb döntéshozó szervének, a Generális Konventnek az elnöksége Félicsfürdön tartotta idei harmadik ülését, szeptember 20-21-én. A Generális Konvent a Kárpát-medencei magyar református

oktatási, nevelési, ifjúsági rovatokat tartalmaz.

Napirenden szerepelt az új református énekeskönyv előkészítése is, valamint a Parókiális Könyvtár nevű könyvsorozat kárpát-medencei terjesztése és a rádiómisszió.

A tanácskozás során szó esett a 2011-es magyar EU-elnökséggel kapcsolatos egyházi lehetőségekről, vala-

mint arról, hogy a református egység napján (május 22.) kulturális fesztivállal készülnek a részegyházak.

A Generális Konvent következő elnökségi ülése november 15-én Kolozsváron lesz.

*A Királyhágómelléki Református
Egyházkerület
Tájékoztatási Szolgálat*

egyházak, egyházkerületek és egyházmegyék mindenkor törvényesen megválasztott hivatalban lévő elnökségeinek a Magyar Református Egyház egységét munkáló tanácskozó és javaslattevő testülete.

A tanácskozás napirendjén, egyebek mellett szerepelt a novemberi Bethlen-megemlékezés előkészítése. November 16-án, a református fejedelm születésének 430. évfordulóján emléktáblát avatnak a gyulafehérvári székesegyházban.

A tanácskozás második napján **Bölcskei Gusztáv**, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke az anyaországi parlamenti választások utáni, illetve a közelgő helyhatósági választások előtti helyzetképet ismertette.

Az ülésvezető és házigazda **Csűry István** püspök arról számolt be, hogy a Királyhágómelléki Egyházkerületben egyházmegyei szinten megtörténtek a tisztújítások, a kerületi tisztségekre pedig a jelölések. Ezt október folyamán választói közgyűlés követi, melyen egyebek mellett az új püspök és főgondnok személyéről is döntenek. Októberre jelenik meg a Kárpát-medencei református egyház *Kálvincsillag* nevet viselő 134 oldalas magazinja - számolt be **Tarr Zoltán** zsinati tanácsos. A 35 ezer példányban megjelenő ingyenes kiadvány többek között

B I B L I A O L V A S Ó

u e z é r f a n a l

1.	H.	Zsolt 109, 1-20		Zsid 8, 1-5
2.	K.	Zsolt 109, 21-31		Zsid 8, 6-13
3.	Sz.	Zsolt 110		Zsid 9, 1-7
4.	Cs.	Zsolt 111		Zsid 9, 8-14
5.	P.	Zsolt 112		Zsid 9,15-22
6.	Sz.	Zsolt 113		Zsid 9,23-28
7.	V.	Zsolt 114		Zsid 10, 1-7
N				
8.	H.	Zsolt 115		Zsid 10, 8-18
9.	K.	Zsolt 116		Zsid 10,19-24
10.	Sz.	Zsolt 117		Zsid 10,25-31
11.	Cs.	Zsolt 118, 1-18		Zsid 10,32-39
12.	P.	Zsolt 118, 19-29		Zsid 11, 1-6
13.	Sz.	Zsolt 119, 1-16		Zsid 11, 7-16
14.	V.	Zsolt 119, 17-32		Zsid 11,17-22
O				
15.	H.	Zsolt 119, 33-48		Zsid 11,23-29
16.	K.	Zsolt 119, 49-64		Zsid 11,30-35
17.	Sz.	Zsolt 119, 65-80		Zsid 11,36-40
18.	Cs.	Zsolt 119, 81-96		Zsid 12, 1-3
19.	P.	Zsolt 119, 97-112		Zsid 12, 4-11
20.	Sz.	Zsolt 119,113-128		Zsid 12,12-17
21.	V.	Zsolt 119,129-144		Zsid 12,18-24
V				
22.	H.	Zsolt 119,145-160		Zsid 12,25-29
23.	K.	Zsolt 119,161-176		Zsid 13, 1-6
24.	Sz.	Zsolt 120; 121		Zsid 13, 7-17
25.	Cs.	Zsolt 122		Zsid 13,18-25
26.	P.	Zsolt 123		Jakab 1, 1-8
27.	Sz.	Zsolt 124		Jk 1, 9-15
28.	V.	Zsolt 125		Jk 1,16-21
E				
29.	H.	Zsolt 126		Jk 1,22-27
30.	K.	Zsolt 127		Jk 2, 1-7
R				

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

Református világstatisztika

A világon élő reformátusokat a korábban Református Világszövetség névvel jelölt genfi központú szervezet fogta össze testvéri közösséggé. Idén június vége óta ezt a Református Egyházak Világközössége nevű szervezet végzi.

Ismeretes, hogy mind a korábbi, mind a mai szervezethez nem csak kifejezetten református nemzeti egyházak tartoztak/tartoznak, hanem presbiteriánus és egyesült közösségek is. Jelenlegi statisztikai adatok szerint a Világközösségnek 230 tagegyháza van 108 országból. A református, és említett rokon felekezetek eloszlása kontinentálisan így nézett ki korábban:

Kontinens	Tag egyházak	Országok
Afrika	59	31
Ázsia	58	14
Karibi térség	8	6
Európa	38	27
Latin-Amerika	22	13
Közel-Kelet	4	2
Észak-Amerika	12	2
Óceánia	14	12
Összesen	215	107

World
Communion
of Reformed
Churches

A növekedés ehhez képest a tagegyházak számában +15, az országok számában +1. A korábbi szervezet tagegyházainak lélekszáma összesen 75 millió volt, a Református Ökumenikus Tanács idei csatlakozása, illetve az egyesülés után ez a szám mintegy +10 millióval megemelkedett 85 millióra. Ezzel a Református Egyházak Világközössége a világon élő mintegy 2 milliárd keresztyén körében a harmadik legnépesebb szerveződés a római katolikus és a keleti ortodox egyház után. (warc.ch - wcrch - 2010-09-16 - dr. békefy-röhrig klaudia - reformatus.hu)

A református egyháztörténetben még sok a felfedeznivaló – tudományos kongresszus Duisburgban

Duisburgban tudományos kongresszust tartottak a reformátusság németországi kulturális, történelmi, teológiai jelentőségéről és hatásáról. Vizsgálták a református presbiteriánus rendszer állandóságát a különböző politikai változások között is.

Andreas Mühlhling trieri protestáns egyháztörténész szerint a tudományosság érdeklődésének fő területe a nagy reformátorok személyére koncentrál, Lutherre, Kálvinra és másokra. Az egyháztörténet vallja kárát annak, ha olyan eseményekre, mint az 1610-ben tartott 1. duisburgi református zsinat nem sok figyelmet szenteltek. Pedig ez volt az a zsinat, ami arra törekedett, hogy teológiai különbségeket közösségileg kell megoldani, ugyanakkor azt az igényt fogalmazta meg, hogy a prédikátorok és a tanítók is magas szintű pedagógiai kompetenciával rendelkezzenek. Dr. Hellmut Zschoch wuppertali protestáns egyháztörténész professzor szerint a szabadság gondolata a református egyházi rendben úgy jelent meg, mint presbiteriánus zsinati rend. Ez a jelen és a jövő vezetői modellje szempontjából is jelentős. Ezt a struktúrát minden külső, felső beavatkozással szemben védeni, őrizni kell, akkora a benne rejlő szabadság-potenciál. A duisburgi tudományos konferencián mintegy 100 vendég vett részt, akik bizonyára sok impulzust, ösztönzést kaptak az előadásokból – állapítja meg a német reformátusok internetes honlapján közzétett sajtóközlemény. (reformiert-info.de - 2010-09-13 - dr. békefy-röhrig klaudia - reformatus.hu)

400 éve volt az első református főzsinat Duisburgban

Ebből az alkalomból szeptember 5. és október 31. között a duisburgi városi múzeum kiállítást nyitott meg. A kiállításnak programneve van: „Hogy a szélsőségektől megóvjuk őket... – Református Zsinat a hatalmi politika és a felebaráti szeretet között”. Az 1610-ben Duisburgban megtartott I. Református Főzsinat jelenti a Rajnai Protestáns-Református Egyház megszületését. A döntésekről és a körülményekről, a zsinat feszültségeiről és eredményeiről kapunk dokumentációs tudósítást a kiállításon. A táblák bemutatják az akkori kor politikai és társadalmi viszonyait is. Néhány zsinati résztvevő életrajzán keresztül megismerkedhetünk akkori hittestvéreink életével és szolgálatával is. A kiállítás következő fő része felvázolja az 1610-es zsinat döntéseinek továbbélését a második főzsinatig, amire 1793-ban került sor. Majd láthatjuk a

hatást a 19. században, és következményeit mind a mai napig. Táblaképek, történelmi dokumentumok elevenítik fel a rajnai protestánsok történetének gazdag öt évszázadát. A jelentős történelmi eseményre emlékezett a Rajnai Protestáns Egyház rendkívüli zsinata, az emlékezőst szolgálja egy ünnepi hét szeptemberben, diákverseny, továbbá az a pályázat is, ami az egykori (egyház)történelmi eseményt dolgozza fel.

(reformiert-info.de - stadtmuseum-duisburg.de - 2010-09-07 - dr. békefy-röhrig klaudia - reformatus.hu)

LELKÉSZTOVÁBBKÉPZŐ KOMÁRÓCON

Ha a reggeli ködöket nem számítjuk be, akkor igazán kellemes két napot tölthettek Komáromon azok a lelképásztorok, akik komolyan vették a Püspöki Hivatal szigorú hangvételű, a Gömri, Abaúj-tornai, Zempléni és Ungi Egyházmegyék lelkészeit lelkész-továbbképzőre szólító meghívóját. Szeptember 22-én is, de másnap is hetven és nyolcvan között volt a létszámunk. (Talán nemcsak a meghívó miatt, hanem mert elég régen volt már ilyen közös összejövetelünk).

A mostani képzés témája a misszió volt, hiszen ez az év egyébként is a misszió éve Zsinatunk határozata alapján.

Kilenc órákor harangszó jelezte a továbbképző és a nyitó áhitat kezdetét. A templomban Géresi Róbert szol-

Molnár Árpád

gált a Bibliaolvasó vezérfonal szerinti napi (és a másnapi) ószövetségi részek alapján (2Sámuel 15: 13-37). A lázadó Absolon elől menekülő Dávid, aki fia elől menekülő apa is egyben, de aki sorsát nem fegyverekre, nem is a szövetség ládájának erejére, hanem az élő ÚR belátására bizza - sokunk lelkét megérintve hangolt rá a testi-lelki gondok és válságok közötti helyes magatartás fő irányára, s ki nem mondva a misszió témakörére is.

Majd ugyan itt Molnár Árpád missziói tanácsos köszöntötte a megjelent testvéreket és megkérte Magyar né Balog Erzsébetet, a Magyar-

Magyarné Balog E.

országi Református Missziós Központ vezető munkatársát, hogy amíg a programban jelzett első előadónk megérkezik, tartsa meg beszámolóját, s ismertesse velünk a Magyarországi Református Egyházban végzett missziói munkát. Így a tervezett program szerinti második előadónk elsőként mondhatta el azt, hogy mennyire előttünk járnak magyarországi testvéreink a misszió területén... Egyben arra is jó volt ez a dicsekvéstől mentes előadás, hogy lássuk mennyi feladatot, lehetőséget kínál Egyházunk egészének Urunk!

Elmondta, hogy 20 éves a börtönmisszió, amelyet 10 éve börtönlelkészi szolgálat formájában is gyakorolnak. Van Cigánymisszió, Hajléktalan misszió, Hallássérült- és Siket misszió, Házasság- és Családsegítő misszió, Kórház-misszió, Menekült-misszió, Iszákosmentő-misszió, Repülőtéri-misszió, Telefonos lelki gondozás, Vak-misszió. Indul az internetes lelkigondozás. Van példa a felekezetek közös összefogására, de a civil szervezetekkel együtt is végeznek missziót. De céljuk a Kárpát-medence missziós területeinek összefogása is, missziói konferenciák tartása. Hivatásuknak tekintik a szeretet és igazságosság élő demonstrációjává válni és hiteles, elkötelezett, de alázatos dialógust folytatni mindazokkal, akik erre hajlandóaknak mutatkoznak. A missziói munka sok területéről hozott fel példákat is, amelyekből ihletett meríthettünk

mi is. Amit viszont előadása záró tapasztalataként elmondott, az a repülőtéri misszióhoz kapcsolódott, s talán nemcsak én jegyeztem meg. Elmondta, hogy a Ferihegyi repülőtér bővítése miatt az indulási oldalon kialakított kis kápolnát - ahová elég sokan betértek - át kellett helyezni az érkezési oldalra. Azóta szinte üresen áll. Derültünk rajta. Pedig inkább kor- és körkép ez a modern emberről...

Az előadás utáni rövid szünet lehetőséget adott arra, hogy a napsütésben kissé felmelegítsük a templom hidege által átjárt tagjainkat... (A meghívó szerint a kultúrházban lett volna az előadás, s többnyire ahhoz öltöztek a megjelentek.)

Közben megérkezett Szeverényi János, a Magyar Evangélikus Egyház missziós lelkésze, hogy beszéljen az Evangélikus Egyház missziójáról. Rövid imával kérte a Szentlélek áldását mindnyájunkra. Majd elnézést kért a késésért, amelynek oka munkájával függött össze, s hamarabb nem tudott ide érni. Ezután kezdte el megragadó és lendületes előadását,

Szeverényi János

amelynek jegyzésére gyorsírói képesítésre (amit a teológián nem oktatnak), vagy hangrögzítő berendezésre (ami nem képezi szolgálati tartozékunkat) lett volna szükség... Így inkább figyeltünk szavaira. Nem készült lelkészi pályára, bár vallásos családban nőtt fel, s konfirmált is Békéscsabán. Fényképész lett, de a Szentlélek nem engedte, hogy a széles úton járja

végig az életét. Lelkészként az Egyház mai gondjai foglalkoztatták, s így jutott el a misszióhoz, amelynek szolgálatában jelenleg is tevékenykedik. Tanulmányai révén született személyes meglátásait mondta el előttünk arról, miképpen értelmezi ő a misszió fogalmát. Állítja (szerintem nagyon helyesen), hogy a misszió legfontosabb tanítója Jézus Krisztus. Ha életével, szolgálatával jól megismerkedünk, már megvan az elméleti alapunk a missziói munkához. Születése még nagyobb távlatot nyit számunkra, ha megértjük belőle, hogy Isten szeretete (és kegyelme) el

Géresi Róbert, püspök helyettes

akar jutni minden emberhez. Jézus is vándorol, mozgásban van, viszi a jó hírt az emberekhez. Tanítványait is küldi, először Izrael területére, majd minden néphez. A misszió tehát a küldetés állapota, ami otthonunkkal kezdődik, és mindenütt tart, ahová eljutunk. Az Újszövetség alapján tudatában kellene lennünk, hogy az egész gyülekezet missziói tevékenységet folytat, ha valóban Krisztusban hisznek tagjai. E gondolatok ragadtak meg előadásából első sorban engem, és indítottak arra, hogy egy írásait tartalmazó könyvét megvegyem, s tovább tanulmányozzam eddigi munkáját, meglátásait. Az előadás után ebédre mentünk az uniós segélyből épült Vállalkozók házába.

(Folytatás a következő számban).

Id. Fülöp Sándor

GYÜLEKEZETEINK életéből

Egy emlékezetes nap Pápán

Az idén negyedik alkalommal rendezték meg a Református Egyházi Napok – Dunántúl (REND) néven futó református fesztivált Pápán 2010. június 25–27-én. Mi, bátorkesziek, a református kórus tagjai és kísérői első alkalommal vettünk részt ezen a rendezvényen.

Én most eltekintek a Dunántúli Református Egyházkerület kialakulásának leírásától, de megjegyzem, hogy e területen már a reformáció századában iskolák jöttek létre. Közülük legismertebb a Pápai Református Kollégium (eredetét 1531-től számítják), amely az évszázadok folyamán sokat változott, egyes korszakokban létében veszélyeztetve volt működése, máskor jogi, teológiai akadémiaként, tanítóképzőként is működ-

lium hirdetése Istennek tetsző módon a világ felé fordulva nem önmagáért, hanem sokak segítéséért, boldogságáért.

A háromnapos rendezvényen a résztvevőket gazdag programmal várták. Mi szombaton indultunk autóbusszal Pápára, ahová a kora délelőtti órákban meg is érkezünk. Már a kijelölt parkolóhelyet látva sejthető volt, hogy jól szervezett rendezvényen veszünk részt.

A regisztrációs sátorban megkaptuk a belépőkártyákat és a programfüzete- ket. Először is tájékoztunk a helyszínen, a Pápai Várkertben. A sportcsarnokhoz közel volt a Petőfi Gimnázium épülete, amely a kórustalálkozó színhelyül is szolgált. Ide gyülekeztünk hát elsősorban. Az épület maga modern építmény,

hogy minden kórusra 10 percnyi idő jutott, ezért mi is csak két éneket énekelünk (a 225., valamint a 459. dicséret háromszólamú feldolgozását) a kórusok sorrendjében hatodikként.

Előttünk lépett fel az alistáli Te Deum Laudamus kamarakórus, utánunk pedig a harmadik felvidéki, az érsekújvári Hálaadás kórus.

Minden szép rendben zajlott, a soron következő kórus bal oldalon sorakozott, a levonuló kórus jobbra vonult el. A hallgatóság közepén kapott helyet. Ki ülve, ki állva hallgatta a szebbnél szebb énekeket, kórusműveket, reneszánsz és barokk korabeli spirituálékat. Szinte lehetetlen felsorolni a műveket és szerzőiket, viszont elmondható, hogy a kórusokra és az előadásukra a gondos, szorgalmas felkészülés és a fegyelmesség, de egyben örömteli előadásmód volt jellemző. Dél tájban átadtuk helyünket a további fellépőknek, és kisebb csoportokra osztódva indultunk tovább a park sétányain az újabb helyszínek felé, ahol az egész nap folyamán folyamatosan zajlottak a műsorok.

A nagyszátorban délelőtt a nőszövecség rendezett találkozót „A szerelem méltósága” címen, melyet délután „A kalvinizmus mint hungarikum” c. előadás, majd a „Csángó zsoltár” c. filmbemutató követte. Végül este 21 órától táncház volt a Dívó zenekarral.

A két szabadtéri színpadon sorra felléptek az általános iskolák, a gimnáziumok, a református művészeti iskolák énekkarai, tánccsoportjai, zenekarai.

A gyermekszínpadon délelőtt Écsi Gyöngyi „Az élet és a halál vize” című bábelőadását láthattuk, kora délután pedig a Ludas Matyit nézhettük meg a Pegazus Bábszínház felnőttek számára is szórakoztató előadásában.

Jómagam hatodmagammal beültem a kissátorba, hogy részt vegyek a „Hegyeket mozgató” beszélgetésen, melynek Pitti Katalin (operaénekesnő), Kovács Ákos (zenész) és Osgyán Dániel (a Református Szeretetszolgálat nemzetközi munkacsoportjának vezetője) voltak a

dött. A Pápai Kollégiumnak a 20. század második felében (amikor megszűntek) három intézménye (könyvtár, levéltár, múzeum) a legnehezebb időkben is működött, ezzel megtartva folytonosságát. A Dunántúl jelentősebb iskolái közé tartozott még a losonci, a révkomáromi, a szőnyi, az ácsi, a tatai, a kocsi és a szentkirályszabadjai középiskola, majd a csurgói gimnázium. A rendszerváltást követően a régi iskolák közül többet újra- indítottak, és voltak, amelyek ekkor kezdtek el működésüket.

A fesztivál célja a reformátusok egymással való találkozásán túl az evangé-

közepén nagy csarnokkal, melyet körülvesszenek a boltívesen nyitott folyosók mind a földszinten, mind az emeleten, valamint az onnan nyíló tantermek. Ezek egyikében kaptunk helyet mi is, hogy felkészülhessünk a szolgálatunkra. A csarnokban volt a lépcsőzetes pódium, ahol a kórusok énekeltek. Az énekkarok fellépése előtt még képzőművészeti kiállítás megnyitásán vettünk részt.

A programban jelzett időben kezdődött a kórustalálkozó 10.30-kor, és 16.00-ra terveztek a végét. Ezalatt léptek fel a bejelentkezett kórusok, elképesztően nagy számban (34 kórus). Ez indokolta,

résztevői. Olyan kérdésekre válaszoltak, hogy pl. mi volt életük, pályájuk indítórugója, milyen akadályokat kellett leküzdeniük, és mik a további terveik. Közvetlen modoruk, mondanivalójuk megható és egyben lelkesítő volt.

Délután öt órakor már mindannyian a Sportsarnokban tartandó istentiszteletre gyülekeztünk, ahol dr. Márkus Mihály nyugalmazott püspök hirdette az igét. Élményt adó és felemelő érzés volt a közös éneklés, hiszen több ezer református énekelte együtt. A jelzett énekeket a programfüzetben találhattuk meg, ill. karnagyunk jóvoltából két éneket már itthon is begyakoroltunk.

Még egy későbbi író-olvasó találkozón is részt vettünk Csoóri Sándorral, a 80. születésnapját ünneplő református költővel. A beszélgetést Goór Judit, a Pápai Református Gimnázium tanára vezette, a költő verseit a gimnázium diákjaitól hallottuk.

A nap folyamán sétálgattunk a Vár-

kertben, miközben meg-megpihelve bá-méskodtunk a Református utcában az egyházi kiadók és a kézművesek sátra elött, megnéztük a pónikocsikázókat, mások felültek a kisvonatra. A park fái alatt láttuk az íjászati bemutatót; azután

a gyerekek is gyakorolhattak a felnőttek felügyelete mellett az íjászatot.

Bár a programok még este és másnap is folytatódtak, sajnos már nem hallottuk Pitti Katalin koncertjét a református templomban, vagy Ákos koncertjét a sportsarnokban, mert este 7 órakor indultunk autóbusszunkkal hazafelé.

Az úton elgondolkodtam a látottakon, hallottakon. Jól szervezett rendezvényen voltunk. Mindenhol nyugodt, derűs tekintetekkel találkoztunk. Kiabálás, hangoskodás, lökdösődés nélkül a mintegy nyolcezer jelenlévő türelmes és előzékeny volt egymás iránt – mint ahogyan annak a legtermészetesebbnek kellene lennie mindenhol. Mindannyian elégedetten, bár kissé fáradtan, de szép élményekben gazdagabban utaztunk Bátorkeszire. Bizonyára még sokszor fogjuk emlegetni ezt a szép, értékes, felemelő pápai kirándulást.

Remélem, hogy két év múlva még többen veszünk részt a következő REND-es fesztiválon, melyet 2012 júniusában Székesfehérvárott rendeznek meg.

Csőplő Júlia

Nyári napközi tábor Toronyán

Ez éven immár ötödik alkalommal került megrendezésre a **nagytoronyai** lelkészi hivatal szervezésében a nyári napközi gyermektábor. Öröndetes tény, hogy bár nagyobb gond és felelősség, de táborunkat évről-évre több gyerek látogatja. Az első táborunkban napi átlag 20 gyerek vett részt, míg az éven már 50 gyermeket üdvözölhattünk közösségünkben. Nagyon örülünk ennek, de egyre jobban érezzük azt is, hogy lassan képtelenek leszünk az egyre bővülő gyereksereget megfelelő számú vezető és eszközök beszerzése nélkül /hangosító, megfelelő ülőeszközök, asztalok, sátor/ fogadni. Mindezek imádság tárgyát kell hogy képezzék. Ha számításba vesszük, hogy a két gyülekezetből református hitoktatásra mintegy 15 gyermek járt a 2009/2010 -es tanévben, nyilvánvaló, hogy táborunkat más gyülekezetből is látogatják- úgy az egyházmegye mint az azon kívüli református gyerekek, valamint a helyi római- és görög-katolikus vallású gyermekek is. A napi játék és versenyek mellett a fő témát is a gyerekkmisszió tábori kidolgozásából merítjük első soron. Az éven a „Légy üdvözölve az autói iskolában” című csomagot használtuk. A gyerekek 5 csoportra voltak felosztva, amelyből egy magyar nyelvű és 4 szlovák nyelvű csoport volt, tehát a kétnyelvűséget is igyek-

szünk tőlünk telhetőleg felvállalni (a vidék sajátosságait tekintetbe véve, ez már nem meglepő). Az idei Igerészt minden nap más történet adta (a Samáriai asszony, Pál és Silás a Filippi börtönben, a királyi mennyegző, Ananiás és Safira története, valamint a 10 szűz példázata). A tábor záró alkalomára a **kistoronyai** gyüle-

kezet templomában került sor, amelyen a gyermekek szolgálata mellett, e sorok írója, azaz a két gyülekezet lelkésze szolgált igehirdetéssel. A záró istentisztelet központi témáját a királyi mennyegző példázata adta. Kissé rendkívüli volt a záró alkalom, mert az elmúlt évekhez viszonyítva nem volt meghívva szolgálattételre keresztyén vendégzenekar, és a környékbeli gyülekezetek sem. Nagy öröm volt, mégis felfedezni ismerős arcokat a szomszéd gyülekezetekből. Ha Isten éltet, és anyagi helyzetünk lehetővé teszi, jövőre ismét vissza szeretnénk térni az eredeti bevett szokáshoz. Végül köszönetet szeretnék mondani a tábor vezetésében segédkező kistoronyai lányoknak, a nagytoronyai asszonyoknak, akik akár csak egy napot is segítettek az ebéd és uzsonna elkészítésében, külön köszönet azoknak akik egész héten vállalták ezt, valamint a kistoronyai asszonyoknak a kis szeretet vendégségért a záró alkalom után. Mindez a hozzáállás és segítségnyújtás, a tábor ideje alatt és a záró istentiszteleten való részvétel igenis bizonyítja hogy munkánkat tovább kell folytatnunk, mert az nem hiábavaló az Úrban. Végül, de nem utolsósorban idézem Kálvin jelmondatát: *Soi Deo Gloria: Egyedül Istené a dicsőség.*

Pusztai Zoltán

Értékesek vagyunk!

Debrecen, a nagytemplom előtt. Nekem nem sokat mondó, de mások szerint lenyűgöző fénytechnika, hangtechnika, színpad, több ezer néző, közel 200 táncos, neves és nem túl neves meghívottak, de annál izgatottabbak, lelkesebbek. Ugyanis hat bodrogyközi testvéremmel megnézhettük 2010 aug. 22-én előadott zenés darabot, amely a néptánc (Debreceni és a Hajdú néptáncsoport), kortárs-tánc, népzene, népi játékok, szavaltatok, imádságok, magyar református énekek segítségével mesélte el Debrecen város történetét. Mondhatni páholyból néztük az előadást, ami emelt a darab által nyújtott élvezeten, na és azon a büszkeséggel eltöltő érzéssel, hogy mi személyesen ismerjük a ren-

dezőt. A rendező felvidéki, mi több bodrogyközi, mi több Kisgéresi: **Furik Rita**. Látványos, nagyszabású előadást láttunk. A látvány néha megborzongatott, néha szomorúság érzését keltette bennem, máskor meg nevetésre bírt.

Ami viszont a legfontosabb, hogy megerősített abban, amit Max Lucado a Pancsinellóról szóló könyveiben olyan nagyon szépen megfogalmaz: Értékes(ek) vagy(unk)! Mi is, Felvidékiek! Mindannyian Isten csodálatos alkotásai vagyunk, akik igaz, hogy nem hivatalos nyelvként, de édes anyanyelvként beszéljük a magyart. Megerősített abban, hogy egy kicsi faluból is vihet valaki nagy üzenetet, vihet szépet, szemet gyönyörködtetőt, szívet dobogtatót. Egy felvidéki, kicsi faluból vihet valaki az anyaországba olyan üzenetet, ami könnyeket csal a szemekbe, olyan tánclépéseket és mozdulatokat, amik mindent elmondanak szavak nélkül is, olyan énekeket, ami mitőlünk ered, de mégis dobogtat sok-sok magyar, református szívet. Ami pedig a leg-

fontosabb egy református krisztuskövetőnek, hogy vihet imádságot a szájba, dicséreteket oda, ahol már talán nem szólnak az Úrhoz, nem dicsérik őt. Talán sokan fel a nézők közül fel sem fogták, hogy mit jelentenek ezek az imádságok, de akik szeretik az Urat, azoknak balszam volt ez a szívükre. Olyan jó érzéssel tölt el, hogy az Úr mindanyunkat hív, elhív valamilyen feladatra, és mindannyian, a magunk áldásként kapott tálentumaival tudjuk ott dicsérni, ott hirdetni, ahova éppen szolgálni küld. Nem számít, honnan jövünk, nagyváros, vagy kicsi falu, nő vagy férfi, vagy gyerek. Isten szemében értékesek vagyunk, ha értéket viszünk, ha Őt visszük. Isten áldja minden felvidéki testvérünket, akik Isten országát építik bármilyen országban, szívvel-lélekkel.

Istennek hála, hogy mi értékesek vagyunk a szemében, csak maradunk meg mindig az Ő kezében.

„A szántó föld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai;”(Mt 13, 38a)

Blanár Gabriella

SZERETETNAPTÁR 2011 - előrendelés

Igei bevezetés, egyházunk elmúlt évének összefoglalója Géresi Róbert püspökhelyettestől. Bibliamagyarázat minden napra, egyházmegyei beszámolók, gyülekezeti események, intézmé-

nyek, egyesületek szolgálata jelenik meg a 17. évfolyam mintegy 240 oldalán változatlan áron.

Várjuk megrendeléseiket a **csomalaszlo@centrum.sk** és a **csoma@copusnet.net** e-mail cí-

meken. Azoknak a Lelkészi Hivataloknak, amelyek 2010. november 30-ig leadják rendeléseiket és szerkesztőségünk címére beküldik a megrendelt naptárak árát, nem számítunk fel postaköltséget.

Tudja meg ezt a jövő nemzedék

Beszámoló a gyermekmunka 20. évfordulóján szervezett hálaadó konferenciáról Kassán

Draskóczy Gábor előadása

Ez a 78. zsolnárból vett Ige volt a vezérgondolata a gyermekmunka 20. évfordulóján tartott hálaadó konferenciának és magának a húsz éve töretlenül folyó bizonyágtételnek a gyermekek felé a Mindenható és bennünket végtelenül szerető Istenről. A szeptember 18-án összegyűlteket a templomban Nt. Orémus Zoltán esperes úr, a kassai gyülekezet lelkésze üdvözölte egy hálaadó zsolnárszavaival: „Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! Áldjátok az Urat, ti teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik! Áldjad, lelkem, az Urat!” (Zsolt 103,1-2.22) A nyitóáthitot Tarrné Bial Ivett, kistárkányi beosztott lelkész tartotta, aki maga is évek óta részt vesz ebben a szolgálatban. A 78. zsolnárszaván visszaemlékezett az elmúlt húsz évre, ami egybe esik a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház eszmélésével a rendszerváltás után. A 20 év szolgálat összekapcsolódik az étellel, ez pedig többek között abban mutatkozik meg, hogy a valamikori gyermektáborosok nagy része ma segítővé érett. A gyermekmunka az Egyház leghaladóbb területe lett, de ez csak úgy lehetséges, hogy a központ Krisztus. Így tudott létrejönni az, amit a szaknyelv manapság élménypedagógiának hív: Krisztusról nem csak beszéltek a gyermekmunkások, hanem Általuk át lehetett élni Isten szeretetét. Vajon kinek a sikere ez? Istené a dicsőség mindazért, hogy nyílnak a szívek és gyermekek fogadják be a Megváltót.

A konferencia fővédnöke Egyházunk püspöke, Ft. Fazekas László volt, aki más elfoglaltságai miatt nem tudott részt venni az eseményen. Levélben üdvözölte a jelen levőket.

Majd Draskóczy Gábor, a Vasárnapi Iskolai Szövetség (VISZ) elnöke tartott előadást „Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?” címmel. Mondanivalóját, a címben feltett kérdés megválaszolását négy téma köré csoportosította: 1. Szükséges-e? 2. Lehetséges-e? 3. Fontos-e? 4. Mi Isten akarata? A tények azt mondják, hogy Magyarországon évente! 3500-3900 a fiatalok bűnelkövető. A hírekben találkozhatunk azzal, hogy fiatalok késelnek meg társukat mp3 lejátszóért, sőt vannak, akik lopásból tartják fenn magukat, vagy úgy megverik a társukat, hogy az aztán belehal a sérülésekbe. Arra is volt már példa, hogy óvodában tűntek el pénztárcák. Kiderült, hogy a tettes nem kívülről jött, hanem az óvodások adták ki idősebb testvéreiknek a pénztárcákat. A kriminológus azt a választ adja, hogy ezek az elkövetők fiatal koruk miatt nem büntethetők. A lopás pedig életkori sajátosság, amit ebben az életkorban mindenki kipróbál. A pszichológus az erőszakossághoz vezető okokat kutatja, és azt állapítja meg, hogy az érzelmi elhagyatottság érzése, a sikerélmények hiánya és a videó vezet az erőszakossághoz. A szociológus egy lépéssel tovább megy, és orvosolni próbálja a bajt, a

küzdősportot ajánlja. A hívő emberek között is sokan lebecsülik a bűn erejét, mintha az a gyermekekre nem hatna: A gyermek az születésétől fogva Isten országának a tagja, akit csak a környezet ront el, de neveléssel meg lehet változni.

Azért szükséges (1), hogy az egészen kicsi gyermekek is hallják az Igét, mert bűneik miatt elveszett állapotban vannak. Akkora a bűn hatalma, hogy az éppen megszületettek felé is kiterjed. Egyes vélemények szerint (2) a gyermek nem tud üdvözítő hitre jutni, mert az értelmével még nem tudja felfogni Isten nagyságos dolgait. Most még csak szoktatni kell a templomjárásra, hogy jól érezze ott magát, de a döntést majd csak később, előrehaladottabb korban kell meghozni, mert akkor már komoly, megintgathatatlan lehet a döntés Jézus mellett. Pedig Jézus maga ad hálát imádságban azokért, akik befogadták Isten szeretetét: „Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura azért, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és felfedted a gyermekeknek. Igen, Atyám, így láttad jónak.” (Lk 10,21) A kisgyermekkor a legalkalmasabb arra, hogy valaki elinduljon Krisztus felé. A felnőttnek már mind vannak akadályai, amiket le kell bontania ahhoz, hogy rá tudja magát bízni Jézusra. A kisgyermek az azonban már most kész, nyitott a szívének. „Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.” – tanítja az Úr Jézus is a mennyek országáról. (Mt 18,3)

A jövő a gyermekektől függ (3), nem pedig a parlamenttől. Az pedig, hogy a gyermekek milyenek, tőlünk, hogy hirdetjük-e nekik az evangéliumot, és hányan lesznek a társadalomban, akik Krisztushoz tartoznak. A történelem azt mutatja, hogy Isten amikor ébredést adott, a társadalmat is átformálta, és az életminőség is jobb volt. Egyszer Moodytól, a híres evangélikus teológustól megkérdezte egy illető, hogy mit gondol, azon az istentiszteleten hány életet mentett meg? Moody mélyen elgondolkodott, és azt mondta, hogy kettő és felet. Ezt talán úgy kell érteni, hogy két felnőttét és egy gyermekét? – kérdezte tovább az illető. Nem, hanem pont fordítva! Két egész életet, amit az ember egész hosszában Krisztus mellett tölthet, és egy felet, mert a másik fele már kárba ment. Nem mindegy, hogy az egész életünkre, vagy már csak a maradandó részére kérjük Krisztus vezetését. Amit nem Vele töltünk, azok elpocsékoló évek.

Bodnár Noémi

(Folytatás a köv. számban)

a hallgatóság

Adományt gyűjtöttek a vajáni iskola számára

A 2009/2010-es tanévben több kellemes meglepetés is érte a Vajáni Református Egyházi Alapiskolát. Az egyik ilyen meglepetés elég messziről érkezett, egészen a tengeren túlról, az Amerikai Egyesült Államokból. Az Amerikai

adományt, melyet összegyűjtöttek.

Ezzel a nemes lelkű gesztussal nagymértékben hozzájárultak az iskolabusz fenntartásához, ami nagy segítség nem csak az iskola, de az egész egyházmegye számára,

Magyar Szövetség és a Washingtoni 4. sz. Bátori József Cserkészcsapat idén már negyedik alkalommal rendezte meg a jótékonysági bálját, melynek bevételét minden évben más magyar intézménynek ajánlják fel. Az idén ebben a megtiszteltetésben a vajáni református iskolának volt része. Ez év májusában meg is tartották a bált, és néhány héttel később meg is érkezett a nekünk szánt összeg. Ezen a helyen kell külön kiemelni Fedor Erika nevét és segítségét, aki erősen kötődik a vajáni iskolához, ami nem is csoda, hiszen édesapja egykor az iskola igazgatója volt. Ő mindvégig tartotta a kapcsolatot az iskolával, majd személyesen hozta el az

hiszen a busz fenntartása, üzemeltetése komoly terheket ró ránk.

Hálásak vagyunk az Istennek, amiért mindig küld segítőkész embereket, akik hajlandóak önzetlenül segíteni. Isten áldja meg a segítő kezeket és imádkozó szíveket. Ennek a néhány rövid sornak a végén már csak egy gondolatot szeretnék leírni. Azt, amit Jézus Krisztus mond az irgalmas samaritánus példázatának végén: Menj el, és te is hasonlóképpen cselekedj!

PaeDr. Hudák Bálint, iskolaigazgató

Jubiláló gondnok köszöntése

Augusztus első hete nevezetes napot hozott a Kaposlecsenyi Református Gyülekezet gondnoka, Tóbiás Zoltán keresztyén testvérünk életében. Isten kegyelméből jó erőben és egészségben érte el hetvenedik születésnapját.

A szerető család körében tartott köszöntés után augusztus második vasárnapján a nagyobb család, a Gyülekezet közössége is – nem feledve Pál apostol bölcs tanítását: „Örüljete az örülőkkel, sirjatok a sírókkal.” (Róm. 12:15) - köszöntötte jubiláló gondnokát a délelőtti Istentisztelet keretében.

Az Úrasztalánál elsőként a lelkész köszöntötte az áldott igyekezettel először presbiterként, majd négy éve gondnokként

A foton (balról jobbra): Id. Fülöp Sándor lelkész, Tóbiás Zoltán gondnok, özv. Smajda Józsefné, Timko János – presbiterek

jó bizonyágtételekkel, egyházépítő szolgálatban buzgólkodó elnöktársat. Isten áldását kérve életére, további szolgálatára és szeretteire átadta a Gyülekezet ajándékát.

A presbitérium nevében Timko János, tiszteletbeli gondnok és presbiter-társa tolmácsolta a presbiterek jókívánságait, virággal pedig özv. Smajda Józsefné, sz. Timko Mária presbiter-asszony, pénztárnoknő köszöntötte jubiláló testvérünket, aki Istennek hálát adva köszöntötte meg a Gyülekezet figyelmességét, szeretetét e megnyilvánulását.

Id. Fülöp Sándor, lelkész

A köszöntéskor jelenlévő Gyülekezet.

TISZTÚJÍTÓ KÖZGYŰLÉS ÉS EMLÉK-ÜLÉS

A Szlovákiai Magyar Református Lelkészek Egyesülete 2010. szeptember 15-én tartotta tisztújító közgyűlését, melyen Fazekas László, egyházunk püspöke tartotta a nyitó áhítatot. Az apostoli létszámban megjelent tagság előtt az egyesület elnöke, e sorok írója tartotta meg beszámolóját, s visszatekintését az eltelt 20 évre. Ezt követően testvéri beszélgetés keretében fogalmazódott meg a lelkészegyesület megerősítésének szükségessége. A jelenlevők háromtagú ügyvezető testületet bíztak meg a Zsinati Elnökség és a Lelkészegyesület közös nyilatkozatának elkészítésével, valamint a tagság újjászervezésének beindításával. Az elfogadott határozat értelmében egy 2011. tavaszán tartandó közgyűlés választja majd meg az új elnökséget.

CsL

20 ÉVES A SZLOVÁKIAI MAGYAR REFORMÁTUS LEKÉSZEK EGYESÜLETE

Lelkészegyesületünk megalakulásának 20. évfordulójára emlékezünk, ugyanis 1989. novemberében, egy pozsonyi lelkészértekezletre utazó szolgatársak között, Gábor Lajos testvérünk indította el a szerveződés folyamatát. Szeretnénk a Megváltó iránti alázattal emlékezni és az Ő kegyelméből megerősödni is, mivel fontos küldetésünk a testvéri közösség erősítése. Az eltelt két évtized alatt egy új lelkésznemzedék állt szolgálatba, akik sokszor csak hallomásból, vagy a hírközlő eszközök tendenciózus tájékoztatásaiból ismerik azt a korszakot, amikor a hivatalos politika szerves része volt az Isten létének tagadása. Különböző módon ítélni meg ez az új nemzedék az akkor szolgálatban lévőket, azt azonban tudni illik, hogy az akkor lelkészi szolgálatra elhivatást nyertek olyan körülmények között hallották meg az Úr hívó szavát, amikor számolniuk kellett személyük, családjuk és gyermekeik hátrányos megkülönböztetésével és sokféle más próbátétellel.

Isten kegyelméből, ez a sok mindent megtapasztalt nemzedék alapíthatta meg a Lelkészegyesületet, mint az egymást segíteni, egymást a szolgálatban erősíteni és egymás terheit hordozni kívánók közösséget, akiket nem csak a külső formák kötnek össze, hanem a Krisztustól tanult megbocsátó szeretet is. Igaz nem mindenki érezte akkor sem örömmel és áldott lehetőségnek a közösség ilyen formáját. Azok, akik komolyan vették az egységre, élő közösségre hívó krisztusi felszólítást a 90-es években egyházi közéletünknek tevékeny résztvevői voltak, még ha alkalmanként hibáztak is. Az elmúlt húsz évben az egyesület bekapcsolódott a testvéri magyar lelkészegyesületek közösségébe, részévé vált az Európai Lelkészegyesületek Konferenciájának, sőt egyesületi tagunk képviselte a Kárpát-medence és Kelet-Európa protestáns lelkészeit a szervezet elnökségében.

Ennek a következő eredményei voltak:

1. A szervezet elnöksége 1995. április végén Deregnőn tartotta elnökségi ülését.
2. A szervezet három évenként tartott európai konferenciáján, a Strassburg melletti Liebfrauenbergben, egyesületünk delegálta azt az előadót, aki ismertette a magyar kisebbség problémáit, amelyekkel az I. és II. világháborút követő szétdaraboltságunk miatt kellett és kell megküzdünk.
3. Az európai szervezet 2001. szeptemberében Deregnőn és a Siraván tartotta konferenciáját, s így a földrész 18 országából érkezett 80 küldött majd egy héten keresztül ismerkedhetett egyházunk és az itt élő hívek szolgálatával.
4. **Az egyesület aktív bekapcsolódása a nemzetközi szervezet munkájába nem kis mértékben járult hozzá már 1997-ben a Partnerhilfe összegének megduplázásához. Mert tudni való, hogy ezt a támogatást a Német Lelkészegyesületek és lelkésztestvérek adományozták számunkra mind a mai napig.** (Milyen jóleső érzés, hogy vannak külföldi szolgatársak, aki szívükön viselik anyagi

helyzetünket. Hiszem, hogy e beszámolót olvasva mindnyájan érezzük azt az indíttatást, hogy a lelkészegyesületi tagság lehet csak az egyedüli erkölcsös válasz külföldi testvéreink önzetlen támogatására!)

A nemzetközi kapcsolatok mellett a hazai környezetben is igyekeztünk, lehetőségeinkhez mérten, segíteni egyházunk különböző régióinak jobb megismerését és a lelkészek testvéri közösséggé formálódását.

Ennek formái és eredményei:

1. Közgyűléseinket és konferenciáinkat igyekeztünk különböző egyházmegyékben tartani úgy, hogy esténként a környező gyülekezetek fogadták a résztvevőket igehirdetési szolgálatra. Ezekon a konferenciákon Magyarországról és Erdélyből olyan előadóink voltak, akik hitben és szolgálatban erősítettek mindnyájunkat.
2. Az egyesületünk tagjai, nemegyszer hitvesükkel részt vettek a kárpát-medencében tartott nyári konferenciákon Erdélyben, Magyarországon.
3. Négy alkalommal fogadtunk nyári „Lelkészcsaládok hetére” családokat Erdélyből, Magyarországról és Horvátországból a deregnői Református Tanulmányi Központban, ahol a vendégek teljes ellátását pályázati pénzből fedeztük.
4. Egyesületünk tagjai számára több honismereti kirándulást szerveztünk pályázati támogatásból fedezve az útiköltséget.
5. A kölcsönös segélynyújtás elve alapján létrehoztuk a „Szolidaritási Alapot”, amelynek éves tagdíja a lelkész egyhavi fizetésének 10%-a, azaz 300 Euró esetén az éves tagdíj 30 Euró. Több alkalommal nyújtottunk segítséget beteg testvéreknek anyagi gondjaik enyhítéséhez, személyautójukkal karambolozott testvérek anyagi megsegítéséhez. A „Szolidaritási Alap” a nemzetközi lelkészi körökben is elismerést váltott ki, ezért tudtunk két szolgatársunknak szeretteik súlyos betegségében külföldi segítséget igényelni. Két alkalommal 2000 svájci frank támogatást közvetítettünk.
6. Szükség esetén érdekvédelmi szolgálatot is végeztünk

nehéz helyzetbe került testvéreink mellett.

7. A Lelkészegegyesület és a Református Tanulmányi Központ közös szervezésében emlékeztünk meg Kálvin János születésének 500. évfordulójáról nyolcnapos svájci tanulmányút keretében. Ezen az alkalmon 33-n Felvidékről, 6-an Kárpátaljáról, 1-1 testvérünk Partiumból és Vajdaságból és 6-an Magyarországról keresték fel Kálvin genfi szolgálati helyét.

Mindezekért dicsőíthetjük Istenünket, aki megerősített és megtartott minket.

A Szlovákiai Magyar Református Lelkészegegyesület Isten segítségével és lelkészeink összetartozásának erősítésével kívánja tovább is szolgálni egyházunk, gyülekezeteink hitbéli épülését, a testvéri közösség erősítését, segítve Egyházunk hivatalos vezetőit felelősségteljes szolgálatukban.

Pál apostollal valljuk, hogy a mi feladatunk nem egymás életének ítéletése, hanem: „*ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok*

helyre az ilyet szelíd lélekkel. ... Egymás terhet hordozzátok: és így töltsétek be Krisztus törvényét. ... Ezért tehát, amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” Galaták 6. rész 1.2.10. versek.

Csoma László
egyesületi elnök

KULTÚRÁLIS ÉLET

Musa Nostra, n. o., Bodrogközi és Ung-vidéki Kulturális Központ – Kassa Megyei Önkormányzat Kulturális Intézménye és a Csevadok Nagykaposi Alapszervezetének rendezésében

5. UNG-VIDÉKI ZENEI NAPOK 2010. 10. 2. – 22.

A Fesztivál védnöke JUDr. Zdenko Trebuľa, a Kassai Megyei Önkormányzat Elnöke

HELYSZÍN : Nagykapos, Mokcsamogyorós, Királyhelmece, Bodrogszerdahely, Nagytárkány

PROGRAM :

2010.10.2.	17.00 óra	CANTEMUS vegyeskar Nyíregyháza - Nagykapos – Görög-katolikus templom
	19.30 óra	Nagytárkány – Római-katolikus templom
2010.10.7.	18.00 óra	PhDr. Horkay Tamás - zongora - Királyhelmece – Művészeti alapiskola
2010.10.10.	18.00 óra	Zongoraötös - Pozsony - Nagykapos – Művelődési Központ
2010.10.16.	18.00 óra	Slovak Guitar Duett - D. Benčová - V. Ondrejčák - Mokcsamogyorós – Református templom
2010.10.18.	10.30 óra	Katona József Bánk bán - nevelőkoncert - Királyhelmece – Művelődési Központ
	18.00 óra	Bodrogszerdahely – Művelődési Központ
2010.10.22.	18.00 óra	Berešová - Burdich - Csehszlovák Kamaraduó - Nagykapos – Művészeti Alapiskola

KIÁLLÍTÁS „Síkság népe” – rajzok és grafikák a déli végekről

A Bodrogközi és Ung-vidéki Kulturális Központ Mailáth József Regionális Múzeumi Galériájában 2010. szeptember 25-től tekinthető meg Pósa Károly, magyarkanizsai (Szerbia) grafikus „Síkság népe” c. kiállítása. Pósa Károly gyakorló utcai portrékészítő, archívumában csaknem ezer skicc, karikatúra található, emellett folyamatosan ír: főleg elbeszélés, karcolat és publicisztika műfajban. 2008 őszétől a Dobó Tihamér Képtár (Magyarkanizsa) vezetője és a Rákóczi Szövetség helyi szervezetének elnöke. A kiállítás 2010. október 19-ig tekinthető meg! Mindenkit szeretettel várunk!

Csoma Annamária – muzeológus

ÍRÓ-OLVASÓ TALÁLKOZÓ

Október 15. (péntek) – 17.00 órai kezdettel – Királyhelmece, Városi Művelődési Központ kistermében

Az irodalmi est vendége: **Nádasdy Ádám költő, műfordító és nyelvész.**

Nádasdy Ádám a nyelvtudomány kandidátusa, a kutatás és oktatás mellett a *Magyar Narancs* nyelvi ismeretterjesztő cikksorozatának, a *Modern Talking*nak is szerzője. Versei több kötetben jelentek meg, 1990-ben Déry Tibor-jutalommal, 2000-ben Füst Milán-díjjal tüntették ki. 2003-ban megkapta a Budapestért-díjat „a magyar nyelvről való korszerű, tudományos igényű gondolkodás terjesztésében végzett eredményes munkájáért és műfordításaiért”, 2005-ben pedig a Magyar Köztársaság Babérkoszorúja díjjal jutalmazták költői és bátor szellemű műfordítói munkásságáért. Színdarab-fordításait – köztük a Shakespeare-drámákat több színház játszotta. Az Operában a 2009/2010-évtől kezdve az ő fordításából készült feliratokkal játsszák a Figaro házasságát. Jelenleg Dante Isteni színjátékának fordításán dolgozik.

A beszélgetést Juhász Katalin vezeti.

Szeretettel várunk Minden Kedves Érdeklődőt!

SÁROSBAN ÉS SZEPESSÉGBEN JÁRTUNK

Bártfa városát lengyel cisztercita szerzetesek alapították a 12. században. A tatárjárást követően azonban német telepesek népesítik be, majd Nagy Lajos király szabad királyi város rangjára emeli. A német telepesek városformáló munkája

Tisztelgés Szinyei Merse Pál sírjánál

nagyszerűen nyomon követhető napjainkig. Felvidék talán legegységesebben megmaradt középkori városmagját láthatja itt az utazó. És még valamit, egy valamikori gazdag polgárságú város kulturális, egyházi műemlékeit. A 16. század első felében, mint a felvidéki városok többsége, evangélikus hitre tér.

Bártfafürdőn

Kiemelkedő Leonard Stöckel munkássága, aki nyomdát és városi iskolát alapít, követve mestere, Melanchton példáját. A nagyszerűen helyreállított városközpont ma is sokakat vonz külföldről is. A napot, vasárnap lévén, csoportunk rövid istentisztelettel kezdte, mert a gyülekezet templommá szentel minden helyet Mi a szálloda előterében hallhattuk az igé üzenetét., majd Makovica-Zboró vára felé indultunk. Itt kötött házasságot I.Rákóczi Ferenc Zrínyi Ilonával, s itt is halt meg. A vár még romjaiban is nagyszerű benyomást tesz az ide látogatókra. A turista ösvényen kis táblákon olvasható a vár és a község történelme. Sajnos csak egy nyelven, de legalább nem kifogatva. A várból nagyszerű kilátás nyílik az környékre, s örömmel látjuk, hogy a faluban is van látnivaló. Egy reneszánsz templom, amely stílusában nagy hasonlóságot mutat a

Foto: Benko Katalin

Kassán található Orsolyák templomával. Ez utóbbi eredetileg református templomként épült, csak az ellenreformáció idején foglalták el a katolikusok. A Zborón álló templom szinte egy időben épült a kassaival, s szintén nincs szentélye, ami azt sugallja, eredetileg nem katolikus templomnak tervezték. A vár és a falu történelmi összefoglalójában a Rákóczi család mellett ott vannak a Serédyek, Báthoryak, Erdődyek, Aspremontok. A vár-túrát követően séta Bártfafürdőn. A 19. század elejétől nevezetes f ü r d ő v e n d é g e k gyógyították itt magukat. I.Sándor cár és Erzsébet királyné is tartózkodott itt. Ebéd előtt ismét a városnézés következett. A Szent - Egyed bazilika tornyából nagyszerű kilátás nyílik a városközpontra, amelynek díszes a történelmi városháza. A reneszánsz bejáratot csodálva a valamikori kőfaragó mesternek a zsu-gori főbíróról kőbefaragott véleményét is észre-vettük. Az ebédet követően a délután a „festészet”. Első állomásunk Kisszeben (Sabinov), ahol Csontváry Kosztká Tivadar szülőházánál állunk meg, majd a gótikus Keresztelő Szent János templom bejáratát és szárnyas oltárát csodáljuk meg. A valamikor flamand telepesek által alapított város az 1500-as években megengedhette magának, hogy a templom

Lenyűgöző kilátás

Lila inges férfi a festő szülőházánál

lunettás kapuját Vincenzó da Ragusa, raguzai Vince mester(Ragusa ma Dubrovnikként ismert), dalmát származású kőfaragó készítse el. De az ő műve a templom szárnyas oltára és szószéke is. Egy kis délutáni fagyizást követően a közeli Jernye (Jarovnica) felé indulunk. Szinyei Merse Pál sírjánál álltunk meg egy pillanatra, majd a kúriát keressük fel. Igaz ott most egy kocsmá működik, de az ott tartózkodók tudták ki élt és alkotott valamikor a községben. Jó volt hallani a helyiektől, hogy a magyar impresszionizmus úttörője élt valamikor itt. Három nap telt el, s mi Felvidék csodálatos tájait városait kereshettük fel. Hála Istennek nem jártunk hiába. Lélekben újra birtokba vettük történelmünk, kultúránk e fontos részét, hogy továbbadjuk mindenkinek, aki magyarságában és hitében erősödni akar.

Csoma László

Inspirált vagyok! És akkor...?(!)

Inspirál – megihlet, sugall, befolyásol, ösztönöz, készítet, alkotásra serkent...

Választhatok kedvedre való kifejezést, a lényeg az lenne, hogy valamelyik tetsszen, vagy legalább barátokozásra méltó legyen a Számodra. Hiszen, ha nincs ok, indok, hogyan akarunk bármit is tenni, elérni? Levegőben lógva marad és eltűnik az éterben az okozat és az igazi cél is. Vagy tétlenül akarunk élni a világban? Igaz, az egyszerűbb, sőt igazán megerőltetést sem igényel. Nagyon nehéz az inspirálatlan emberek lelkére beszélni! Oly sokszor halljuk napjainkban, hogy jaaaaj, de unatkozok! Ennyi lehetőség, nyitott kapu előtt, hogyan tud valaki unatkozni??? Miért nincs legalább egy dolog a földön, ami cselekvésre, mozdulásra, életélésre serkenti az ifjút és idősebbet? Csak ülünk a fotelban, a számítógép, a televízió előtt és nyomkodjuk a megszokott gombokat, higítjuk az agysejteinket, ha még van mit. Ez és a hasonló kaliberű napi programok, életstílusnak, sőt emberi ösztön-sorozatnak nem gyalázható tétlenség említhető „Élet” címszó alatt? Amikor valaki azért nem csinál semmit, mert megpihen, az teljesen más tézisa. Pihenésre, kikapcsolódásra is szüksége van az embernek. Én azonban arról a tétlenségről beszélek, ami a kikapcsolódás utáni bekapcsolódást helyettesíti.

Van azonban az inspiráltságnak másik oldala is. Amikor egy ember annyi mindent vállal magára, hogy egy idő után már igencsak rezeg a lécc, hiszen az emberi idegrendszer és fizikai teherviselés kimeríthető. Van, hogy egy ember szinte minden iránt érdeklődik, rengeteg területen munkálkodik, csak végül saját magára nem jut ideje. Értékelendő, mikor valaki valamit szívvel-lélekkel tesz, teheti ezt többféle dologban, randalírozhat az élet színes mezején, csak tudnia kell mettől meddig terjed az a színskála, amely még díszíti élete vásznát, és melyek azok az árnyalatok, melyek már fakóvá teszik és rontják az (élet)kép színharmoniját. Tudnunk kell döntéseket hoznunk. Vannak, melyek egyszerűek, vannak, melyek korántsem. Ez utóbbiak tesznek igazán emberré. Tudnunk kell választani, néha rosszul is, azonban ebből le kellene tudnunk vonni a tanulságot, és ha lehet, továbbadni. Nem jó pletykaként a

szomszédasszonynak, hanem tanácsként, segítve a jövő generációját.

A következő kulcsszó szerintem az „Igényesség”. Ha lehet több és jobb, miért kell beérnünk kevesebbrel? Mielőtt félreértés esne, nem a telhetetlenségről beszélek, hanem az igényességről! Nem szabad összetéveszteni! Ég és föld, és ugye ez sem mindegy! És máris a probléma gócpontjában vagyunk, ugyanis az embernek sokkal könnyebb telhetetlenné lennie, mint bármit is kívánnia, válogatnia, megkülönböztetnie. „Én”-centrikus a világ: mindent magamnak, nekem, én, velem, értem, hozzám. Viszont nem vagyunk annyira igényesek, hogy megtiszteljük magunkat, a Teremtőtől ajándékba kapott életünket, hogy értelmes cselekedetekkel, eredményt hozó munkával, mi több hittel, Iránta való odaadással töltsük meg.

Simon András grafikája

A hit néhány emberi közegben szégyelnivaló dolognak minősül, mert ugyan, hogyan lehet abban hinni, amit nem lehet megfogni, nem lehet érezni, tapasztalni? Hogyan lehet a Szentlélek inspiráló munkájáról beszélni, hogyan ihlette és iratta a Biblia sorait? Itt jön szóba a hit kérdése. Nem a vak hité, hanem az Istenbe vetett hité. Nem gyerekjáték a keresztyén ember feladata, ha a világ felé kell fordulnia, amikor meg kell védenie magát, hitét és Teremtője kilétét a hitetlen farkasoktól, mert sok bibliai igazsággá koholt téveszme lát napvilágot, szinte naponta. Az ilyen gyalázkodók mitől inspiráltak? Mi felé haladnak? Mi az ok és mi az okozat? Miért? A kérdés nem mindig a miért, hanem, hogy tudjuk kezelni az adott helyzetet. Hogy ne azt az inspirációt érezzük, amit ezek a téveszmék ösztönyszerűen kíválnak bennünk, hanem azt az inspirációt hagyjuk kibontakozni, mellyel a Szentlélek mun-

kálkodhat bennünk az Igét olvasva.

Szóval inspiráció, készítetés, sugalmazás, ösztönzés, serkentés... Azért eme szavak közt vannak árnyalatnyi különbségek. Az inspiráció olyan művészi hangzik, eszünkbe juthat például egy költő műsája, olyan spirituális ez a szó, s egyben hivatalos is. A készítetés, mintha negatív választ váránk a kérdésünkre, hogy mi készítetett erre vagy arra, amit elkövéttél. A sugalmazás sejtelmesen hangzik, mint egy belső hang, egy allegorikus, titkos információt közlő fuvallat. Az ösztönzést, mint emberi létünkben kifolyólag történő reflexszerű cselekvésként, tudatalatti ön-felvilágításként értelmezhetnénk. A serkentés egy üde, optimista hangvitelű talpraszókként harsonaszó. Azonban, valahol mindegyiknek egy a célja: az, hogy valamit elérjen az embernél, az emberért, hogy lelkesedjen, akarjon, kitarson, cselekedjen, amitől gazdagabb lesz a lelkivilága, és színebbek lesznek a sűrű hétköznapok. Hogy az ember ne hagyja el magát, ne érje be kevesebbrel, ne legyen 80 évesen 180, hanem legyen optimista, fedezze fel a benne rejlő plusz százhusz százalék erőt és energiát, és akarjon valaki lenni, akarjon büszke lenni arra, amit elért. Arra, hogy sikerült kigyomlálni a kertet, sikerült meggyőznie a főnökét, hogy engedje szabadságra, elolvasott egy könyvet, hibátlanul eljátszott egy zenedarabot, finomat főzött, felfedezett egy új technikai módszert... Minde mellett nem elhanyagolandó az sem, hogy mi is inspirációként szolgálhatunk mások számára.

Millió dolgot sorolhatnánk. A lényeg azonban, hogy mindezen dolgaink mellett, akarjunk Istenhez közel kerülni, kérni és hagyni, hogy az Ó Lelke inspiráljon minket tetteinkre, hogy azt önzetlen szándékkal és reménykedő lélekkel tudjuk végezni, becsületesen, tisztességgel, mértékletességgel és hálával a szívünkben! Komoly szavak, vagy nagyon közhelyesek? Talán mindkettő, azonban ezen szavak tartalma nélkül semmi sem lenne az, aminek valójában lennie kellene.

Hinnünk kell a csodákban, másként nem lehetünk realisták!

Csoma Annamária

Egyházmegyei nőszövetségi konferencia Bolyban

2010. augusztus 29-én délután örömteljes alkalomra hívogattak a bolyi református templom harangjai. A zempléni egyházmegye területén működő nőszövetség ezen a napon tartotta egyházmegyei közgyűlését.

Az igehirdetés szolgálatát a helyi lelkipásztor, Szopó Ferenc végezte a Lk 23:44-49 alapján. Igemagyarázatában

hangsúlyozta, hogy a hit legfontosabb dolga a Jézus halála és feltámadása, amely az Isten irántunk való szeretetének a leghatalmasabb megnyilvánulása.

Az igehirdetés után Tóbiás Irén, a nőszövetség egyházmegyei elnöke köszöntötte az egybegyűlteket, és Isten áldását kérte mindnyájuk lelki épülésére.

Ezután Túrmezei Erzsébet: Lányomok c. versét hallgattuk meg Palágyi Katalin előadásában.

A továbbiakban Blanár Gabriella, kispécsi lelkipásztor és a helyi nőszövetség szervező elnöke tartott tartalmas és hasznos előadást a kisgyermekkor szorongásáról, annak különböző

okairól és a gyógyulás folyamatáról, amely minden jelenlevőt megerősített abban, hogy Istent kizárva nem lehet szeretni a gyermekeket, és a nevelők, oktatók, de akár a nagymamák szeretetteljes nevelése majdnem olyan erővel hat a kisgyermek lelki és szellemi fejlődésére.

Az előadás végeztével Tóbiás Irén jelentést tett az elmúlt év eseményeiről és szolgálatairól, valamint felolvasta az elmúlt év pénzügyi gazdálkodásának eredményét. Rámutatott arra, hogy bár nagy a buzgóság, mégis vannak gyengébb pontjai a szolgálatnak, amelyeket meg kell erősíteni, és az esetleges hibákat kiküszöbölni. Továbbá hálát adott

Istennek azért, hogy még mindig van ereje a nőszövetségnek, és az asszonyok áldottan élnek meg a gyülekezetekben mindazokat az alkalmakat, amely során ők is végezhetik a szeretetmunkát Isten dicsőségére.

Meglepetésként érte az országos nőszövetség társelnökét, Szabóné Kozár Évát, hogy az egybegyűltek nem feledkeztek meg kerek évfordulójáról. Bár utólag, de annál nagyobb szeretettel kö-

szöntötte őt az egyházmegyei elnök 60. születésnapja alkalmából, amelyhez Nagy Ildikó, csatlakozott versmondással, a bolyi gyülekezet nevében.

A jelenlevők fennállva énekeltek el az „Áldjon meg téged az Úr...” kezdetű éneket, majd a társelnök könnyek között köszönte meg ezt a kedves meglepetést.

Fülöp Angéla, országos elnök a Zsolt 92:2-3 verseivel köszöntötte az ünnepeltet és az egyházmegye képviselőit.

A közgyűlés végeztével a helyi lelkipásztor, Szopó Ferenc szeretetvendégségre hívta meg az egybegyűlteket.

Végezetül pedig mindenki közösen énekelte az „Úr csodásan működik...” kezdetű éneket, a nőszövetség himnuszát.

Minden segítő szándékért és az áldott szolgálatokért legyen az Istené a dicsőség.

Györky Sz.

A JÓ PÁSZTOR HÁZA adakozás

Erdélyi Zoltán, Léva, 50 €

21 db. olajfestmény eladásra

Motoros találkozó alkalmából 218.000,- Ft; 850,- €

Isten iránti hálával gondolunk azokra a testvérekre is,
akik különböző tárgyi adományokkal támogatják ügyünket.

Bankszámla számunk: 055 20 44 933 / 0900 SLSP, a.s., pob. Král. Chlmec

Címünk: Dobrý Pastier Příbeník n.o., Kostolná 216/3, 07651 Příbeník

Pált elfogják (ApCsel 21, 17-22,21)

Kedves olvasóink! Pál apostol életének a vége felé járunk, amikor a mai történetet olvassuk, és olyan bátorságot láthatunk az ő cselekedeteiben, mely bennünket is bátoríthat. Beszéltünk már Pál megtéréséről, csodájáról, szolgálatkész-ségéről, határozottságáról, most pedig a bátorságáról gondolkodjunk el egy kicsit közösen. Előzetesképpen egy dolgot had szögezzünk le, mindazt, amit elért, amit cselekedett, a szolgálatkészséget, a határozottságot, de a bátorságot is Istentől kapta.

Na de nézzük, miben is jelent meg Pál bátorsága. Miután végig járta az addig ismert világot, és mindenhol, ahol csak megfordult hirdette az evangéliumot, a Szentlélek indítására visszatért Jeruzsálembe. Nem akármilyen fogadtatásban volt része. Nagy örömmel fogadták a jeruzsálemi testvérek, de azért szemrehányásokat is tettek neki. Sérelmezték, hogy a pogányokat, akikkel találkozott, akiknek hirdette az evangéliumot, arra tanította, hogy nem kell megtartani a mózesi törvényeket. Ez pedig nem tetszett a jeruzsálemi keresztyéneknek. Pál, azért, hogy megnyugtassa őket, bemegy a templomba. A templomban azonban olyan dolog történt, amire nem számított. Zsidó emberek mentek oda hozzá, és fellázították ellene az ott lévő embereket, azal vádolva Pált, hogy megszenstétele-nítette a templomot.

Megragadták őt, és kivitték a templomból, és még a templom kapuját is bezárták mögötte. Eldöntötték, hogy megölik. Elkézdtek ütni, verni. Ennek a verésnek csak a római katonák érkezése vetett véget, akik kiszabadították, de nem tudták, miért történt mindez, és bilincsbe verve vezették ki a tömegből.

Kérdezhetitek, hogy hol van itt a bátorság, hiszen még csak arról sem ír a történet, hogy Pál visszaütött volna,

vagy bármilyen módon felvette volna a harcot azokkal, akik ütötték. Hiszen az a bátor ember, aki nem hagyja magát, aki még a tülerővel szemben is felveszi a harcot. Legalábbis sokan így gondolják. De a bátorság teljesen másat jelent. A bátorság az, amikor minden félelem ellenére, minden veszély ellenére is azt tesszük, amit Isten mond. Pál is ezt tette. Amikor a katonák kivették a tömegből, megkérte a katonákat, had szóljon a tömeghez. Megfordult, és elmondta az egész életét, megtérését és szolgálatát az embereknek. Azt, hogy hogyan gyűlölte a keresztyéneket, hogyan találkozott Krisztussal, hogyan küldte őt el Isten, hogy a pogányoknak hirdesse az evan-

géliumot. Még ebben a helyzetben is, amikor veszélyben forgott az élete, sem félt bizonyosságot tenni Krisztus elhívásáról. Végtelenül bátor volt.

Miért lehetett Pál ilyen bátor? Azért, mert tudta, minden, ami vele történik, az csak az Isten akaratából van. Ez elől az akarat elől nem lehet elmenekülni, és e mellett tudta, hogy Isten nem akar neki, nekünk rosszat. Még azt a rosszat is, amit ebben a mi életünkben érzünk, a javunkra fordítja az Isten. Ha tudod, hogy mit akar tőled az Isten, akkor azt bátran cselekedheted, még akkor is, ha ez sokaknak nem tetszik, mert az Isten melletted van és segít neked. Cselekedjék hát mindnyájan bátran az Isten akaratát.

A négy közül melyik a katona körvonala?

Továbbra is várjuk rajzaitokat, leveleiteket. Rajzoljátok le Pál életének azt a jelenetét, ami a leginkább tetszett nektek. A legszebb rajzokat megjelentetjük a Református Újság oldalain, valamint meg is jutalmazzuk.

Imádság:

Urunk, adj nekünk olyan bátorságot, melyet Pálnak is adtál, hogy mindig rendületlenül cselekedhessük akaratodat. Ámen.

Aranymondás:

Ha teljesítitek azért az én rendeléseimet, és megtartjátok végzéseimet, és teljesítitek azokat, bátorságosan lakhattok a földön. **3Móz 25,18**